

-

HELLO

-

1

OPGROEIEN IS LASTIG. ZEKER ALS JE EEN
OVERBEHAARDE ALIEN BENT 10

-

2

FALEN IN ALLES WAT JE DOET 36

-

3

HOE IK PER ONGELUK BLOGGER WERD 58

-

4

DUS JIJ WILT EIGEN BAAS WORDEN?
BEGIN MAAR MET MAGISCH DENKEN 88

-

5

CONGRATS, JE BENT EIGEN BAAS!
ZO WORD JE GEEN BITCH 110

-

6

POLDERGLAMOUR 134

-

7

TWEEDEHANDS DATEN 174

-

8

ON TOP - EEN NIEUWE BOX AANTIKKEN 196

-

-
HELLO
-

Terwijl jij door dit boek bladert, kan ik alleen maar denken: Wow, hoe te gek is dit? Jij hebt gewoon mijn boek in handen en ik heb de mogelijkheid mijn verhaal met jou te delen. Dat gevoel is echt onbeschrijfelijk. Het maakt me trots en tegelijkertijd voelt het alsof ik naakt op de Dam sta. Want laten we wel wezen: nooit eerder gaf ik mezelf zo bloot. In dit boek deel ik al mijn persoonlijke verhalen, valkuilen en leermomenten als (online) ondernemer. Maar ook *love stories*, verhalen over vriendschap en dilemma's waar wij vrouwen allemaal mee worstelen. Jij vraagt je af en toe misschien ook wel af waar je heen wilt met je leven. Het 'is-dit-alles-gevoel' zal ook jou vast bekend voorkomen. Ik neem je graag mee in mijn wereld en ik hoop dat ik je kan verbazen en verwonderen. Ik heb geen conventionele jeugd gehad. Mijn ouders vluchtten op mijn zevende samen met mij en mijn zusje uit Iran naar Nederland. Ik ben hier opgegroeid en dat ging niet altijd zonder slag of stoot. Toch heb ik mijn achtergrond nooit als belemmering gezien en besloot ik op een dag dat ik mijn droom achterna wilde gaan en daar keihard voor wilde werken.

Voor wie mij nog niet (zo goed) kent: ik ben best koppig en streberig. Soms ben ik wat tegenstrijdig, ook in dit boek. Volgens mij komt dat omdat ik een vrouw ben. Ik denk zowel rationeel als emotioneel. Hoe dan

ook, deze karaktertrekken hebben me voor een deel gebracht tot waar ik nu sta: ik leid mijn eigen bedrijf. Op mijn vierentwintigste besloot ik – zonder startkapitaal – een online magazine te starten genaamd NSMBL.nl (een afkorting van Ensemble). Ik heb nooit een businessplan geschreven en eigenlijk deed ik maar wat. Mijn visie heb ik gaandeweg pas ontwikkeld. Meer dan regelmatig heb ik dan ook mijn neus gestoten. Inmiddels run ik een succesvol online bedrijf met een van de grootste websites van Nederland en heb ik van mijn eigen naam een merk weten te maken in de Nederlandse mode-industrie. Van mijn fouten heb ik veel geleerd. Ook die ervaringen deel ik graag met jou, zodat jij je concurrentie wellicht net een stapje voor bent.

Een van de leukste onderdelen van het schrijven van dit boek was dat ik urenlang mocht doorbrengen met mijn eigen beeldarchief. Ik pakte mijn harde schijven erbij en die foto's brachten me tientallen jaren terug in de tijd. Toen het idee van het schrijven van dit boek ontstond, wist ik zeker dat ik mezelf honderd procent bloot wilde geven. Ik wil andere vrouwen laten zien dat het leven niet altijd zo mooi is als social media doen voorkomen en dat je er niet altijd perfect hoeft uit te zien. Ik heb daarom geen enkele foto tegengehouden. Gênante, lelijke en gekke beelden, persoonlijke kiekjes die ik nooit eerder met iemand heb gedeeld: je komt ze allemaal tegen. De moraal? Niets is wat het lijkt. Als ik foto's van tien jaar geleden zie, vraag ik me af hoe ik er ooit zo bij heb kunnen lopen. Maar tegelijkertijd ben ik trots op de groei die ik heb doorgemaakt en besef ik dat die periodes nodig waren om te komen tot waar ik nu sta.

On Top is de ultieme inspiratiegids voor jouw weg naar de top. Niet dat ik ook maar wil pretenderen dat ik daar zelf al ben. Ik weet dat ik nog een lange weg te gaan heb. 'On Top' staat in dit boek dan ook niet letterlijk voor de top, maar is een metafoor voor het besef dat jij verantwoordelijk bent voor je eigen geluk en dat je je leven zo mooi en succesvol kunt maken als je zelf wilt. Toen ik samen met mijn uitgever Suzan op een

Amsterdams terras aan het brainstormen was over een titel voor dit boek, viel precies op het moment dat zij de woorden 'On Top' uitsprak een flinke dot vogelpoep op ons tafeltje. We zagen het allebei als een teken vanboven en besloten het boek ook zo te noemen: een ode aan de weg naar de top, hoe je daar moet komen en vooral ook hoe je daar moet zien te blijven en moet genieten van ieder moment.

Het klinkt wellicht een beetje zweverig, maar ik hoop dat ik je met dit boek kan leren om elke dag het mooiste uit jezelf te halen. Ik wil je inspireren, je laten lachen en laten beseffen dat het heus niet erg is dat je soms denkt: ik weet niet zo goed wat ik wil met mijn leven. Hoe je vervolgens met dat gevoel omgaat en welke wegen je besluit te bewandelen doen er veel meer toe. Bovenal hoop ik dat jij dit boek met net zo veel plezier leest als ik het heb geschreven. Want man, man, man, wat heb ik intens genoten van dit proces.

Proost op jouw weg naar de top,
Anna Nooshin

PS: Laat met weten wat je van dit boek vond door de #annanooshin te gebruiken. Of deel jouw *selfie* met mijn boek, jouw *On Top* moment én jouw favoriete *On Top* foto's met deze hashtag erbij. Ik kan niet wachten je feedback te lezen!

Volg mij op Instagram (@annanooshin) om op de hoogte te blijven van mijn dagelijkse avonturen. Facebook - Twitter - Youtube (elke dinsdag en vrijdag een nieuwe video): Anna Nooshin. NSMBL.nl - De meest *awesome* website in Nederland voor de leukste dagelijkse content.

1

-

OPGROEIEN IS
LASTIG. ZEKER ALS
JE EEN OVERBEHAARDE
ALIEN BENT

-

-

SNORFIETS

-

“Tek ben dól op Fliepoo’s”, roep ik enthousiast in het overvolle klaslokaal. Ik woon net in Nederland en ben zeven jaar. Het is pauze geweest en we moeten weer terug naar de les, maar iedereen is nog druk bezig met het bekijken van de verzameling Flippo’s van zijn buurman of buurvrouw. Natuurlijk wil ik volop meedoen. Ik heb zelf niet veel Flippo’s, maar werk in mijn vrije tijd met liefde de nodige chipszakken weg om dit te veranderen. Ik probeer me te mengen in het gesprek en declameer, in mijn Iraanse accent, met volle overtuiging mijn liefde aan de plastic rondjes. Terwijl ik gretig wacht op de respons van mijn klasgenootjes wordt het doodstil om me heen. “Dol op watte?!” vraagt Frank, een jongen uit de klas. De kinderen om me heen beginnen te giechelen. “Hahaha, ze bedoelt dat ze dol is op Flippo’s. Het is Flippo hoor, niet Fliepoo”, vult Marieke hem aan terwijl ze me geniepig aankijkt. Iedereen brult het uit van het lachen. Ik neem me beschaamd voor nooit meer een woord te zeggen. Vanaf dat moment wist ik het: door mijn Iraanse uiterlijk en accent was ik ‘anders’ dan mijn Nederlandse klasgenootjes.

Mocht je niet veel afweten van Iraanse accenten, ik help je graag op weg. Mensen die Farsi spreken, vinden het doorgaans lastig bepaalde Nederlandse klanken op de juiste manier uit te spreken. Ik heb het natuurlijk niet over alle mensen uit Iran. Ik heb het vooral over diegenen

die net naar Nederland zijn verhuisd, of mama's en papa's die hier op latere leeftijd naar toe zijn gevlucht en de taal pas tijdens hun volwassen leven hebben geleerd. Zoals mijn moeder. Ze spreekt op haar eigen manier perfect Nederlands, mét een speciaal Iraans sausje. De letter 'i' is een lastige voor veel Iraniërs, waardoor woorden als inderdaad, ik en Flippo veranderen in *ienderdad*, *iek* en *Fliepoo*. Ook de klanken *u*, *eu* en *ui* zijn lastig. Europa wordt daarom vaak *Oeropa*, de euro wordt *oero*, luchtig wordt *loechtig* en ui wordt uitgesproken als *auw*. Vraag dit aan iedere *random* Iraniër en ze zullen het bevestigen. Mijn zusje en ik pesten mijn moeder graag met de volgende zin: "Ukkepuk, wat doe jij in mijn keuken?" Elke keer is het weer lachen, gieren, brullen wanneer zij met haar fantastische accent herhaalt: "*Oekepoek, wat doe jay in main kauken?*" Nu ik ouder ben, vind ik dat accent alleen maar charmant. Maar toen ik net in Nederland woonde, zorgde het voor behoorlijk wat barrières. Het Flippo-incident is dan ook kenmerkend voor mijn jeugd: op talloze momenten lieten anderen me merken dat ik hier 'niet vandaan kwam'.

Al sinds ik me kan herinneren, vragen mensen me waar ik vandaan kom. Door de jaren heen heb ik verschillende antwoordmogelijkheden geprobeerd. Variatie in het leven is immers essentieel en je moet toch iets als je dezelfde vraag inmiddels voor de 14.749.292^{ste} keer wordt gesteld. Hoe zo'n gesprek verloopt? Nou, zo bijvoorbeeld:

Situatie 1 – Het standaardantwoord

Persoon x: "Je ziet er niet Nederlands uit. Waar kom je vandaan?"

Ik: "Waar denk je dat ik vandaan kom?"

Persoon x: "Je zou echt van alles kunnen zijn. Mexicaans? Italiaans? Aziatisch? Halfbloedje ben je waarschijnlijk hè? Afrikaans misschien?" (*No joke, ooit dacht iemand dat ik uit de Afrikaanse bush kwam*).

Ik: "Oo nee, ik kom uit Iran. Ik ben daar geboren en woon sinds mijn zevende in Nederland."

Persoon x: "Dat dacht ik al! Je wenkbrauwen, alle Iraanse vrouwen hebben van dat mooie haar en van die mooie wenkbrauwen."

Situatie 2 – Het ik-ken-ook-iemand-uit-Iran-antwoord

Persoon X: “Hé, waar kom je eigenlijk vandaan?”

Ik: “Uit Amsterdam.”

Persoon X: “Nee, maar waar kom je echt vandaan?”

Ik: “Hm, ik woon echt al best wel lang in Amsterdam.”

Persoon X: “Nee oké, dat snap ik. Maar waar komen je ouders dan vandaan?”

Ik (enigszins verslagen): “Uit Iran.”

Persoon X: “Wat super leuk! Ben je dan vol Iraans? Je ziet er niet vol uit.”

Ik: “Yes, helemaal vol.”

Persoon X: “Weet je, de buurjongen van de vader van de neef van mijn vriendin is ook Iraans. Hoe heet hij ook alweer, even denken... Ehm...

Ah ja, Mohsen. Ken je hem toevallig?”

Ik: “Ehm, *nope*. Er zijn best wel wat Iraniërs in Nederland.”

Situatie 3 – Het sarcastische antwoord

Persoon X: “Waar kom je vandaan?”

Ik: “Zelfde plek als waar jij vandaan komt, de aarde.”

Persoon X: “Huh? Nee, als in, waar kom je vandaan? Waar ben je geboren?” (Doorgaans raken mensen geïrriteerd bij dit zweverige antwoord en kunnen ze het sarcasme er niet goed uithalen. Daarom corrigeer ik mezelf maar direct.)

Ik: “Ik woon in Amsterdam. Maar ik ben geboren in Iran. Ja, ik ben vol Iraans. Nee, ik ken geen Mohsen.”

Vaak gaat het gesprek dan zo verder:

Persoon X: “En hoelang woon je al in Nederland?”

Ik: “Ik woon hier al sinds mijn zevende.”

Persoon X: “Wow, je spreekt dan echt heel goed Nederlands. Helemaal geen accent of zo. En ben je weleens terug geweest?”

Ik: “Een keertje toen ik vijftien was.”

Persoon X: “Spreek je de taal nog? Wat is het, Arabisch?”

Ik: “Farsi. Natuurlijk, het is mijn moedertaal.”

Persoon X: “En moet je daar dan gesluierd over straat? Het is daar toch

heel streng en zo? Ik zou er niet heen durven.”

Ik: “Je moet wel verplicht een hoofddoek om maar tegenwoordig is dat meer voor de sier en is het niet meer zo streng als voorheen. Het is een heel mooi land.”

Persoon x: “Zou je graag nog eens terug willen?”

Ik: “Zeker.”

Begrijp me niet verkeerd, ik snap goed dat mensen willen weten ‘waar je vandaan komt’. Sterker nog: dat heb ik zelf ook. Het is verleidelijk: iemand ziet er ‘exotisch’ uit en je wilt daarom weten waar ter wereld dat uitheemse uiterlijk ooit is verwekt. Gezonde interesse, niks mis mee. Hoewel ik nu met alle liefde uitleg waar ik vandaan kom, moet ik eerlijk bekennen dat deze vragen me als kind behoorlijk irriteerden. Ik voelde me er altijd ‘anders’ door, alsof ik mezelf telkens moest uitleggen en verantwoorden. Een soort roze olifant in de kamer, terwijl ik er naar mijn idee net zo uitzag als de Nederlandse klasgenootjes. Opgroeien is al lastig genoeg, zeker als je uit een ander land komt, de taal niet spreekt en in mijn geval een kleine, mollige, overbehaarde donkere *alien* bent.

Toen ik zeven jaar was, vluchtten mijn ouders met mij en mijn zusje uit Iran, het land waar ik tot dan toe veilig en gelukkig had gewoond. Mensen vragen me vaak of ik me nog veel kan herinneren uit die tijd. Heel eerlijk? Nee. Waarschijnlijk kan ik me net zo veel van mijn jeugd herinneren als jij van die van jou. Ik herinner me specifieke dingen. De geur van mijn oma’s huis (een mengeling van zeep en etensgeuren). Hoe ik tijdens het oversteken alleen de pink van mijn vader wilde vasthouden. Hoe een van de kindjes op mijn feestje de twee voortanden van mijn Bugs Bunny-verjaardagstaart had opgegeten, waardoor mijn leven een leugen leek. Van het vluchten zelf kan ik me weinig herinneren. In mijn gedachten bestaat mijn leven uit twee fases: Iran en toen ik opeens in Nederland woonde. Daartussenin is er ruis.

Onze eerste jaren in Nederland waren niet altijd even makkelijk. Ik sta er niet vaak bij stil, maar wanneer mensen ernaar vragen in interviews,